

— Брей, че смѣшенъ човѣкъ!
— извикалъ царьтъ.— До сега не бѣхъ виждалъ такава глупава глава! Дайте му една жълтица, дето ме развесели, па да си върви по работата!

Дали на градинаря една жълтица. Върналъ се той. Пакъ седналъ предъ градината си и се замислилъ:

— Чудна работа! Царьтъ казва, че съмъ ималъ глупава глава, а пъкъ азъ мислѣхъ, че съмъ уменъ. Сигурно шапката ми е много стара, затова изглеждамъ глупавъ! Ще ида да си купя нова шапка.

И градинарьтъ взелъ жълтицата и отишелъ право при шапкаря.

— Слушай! Дай ми една шапка! Ама нова да бжде. Стара не ща! Ако е хубава, цѣла жълтица ще ти дамъ!

Далъ му шапкарьтъ нова шапка. Сложилъ я градинарьтъ на главата си, погледналъ се въ огледалото и се засмѣлъ до уши.

— Брей, че съмъ билъ хубавецъ!

— Чакай да ти я наглася похубаво! — казалъ шапкарьтъ и, безъ да го забележи градинаря, сложилъ му пакъ старата шапка. Ха, дай жълтицата и бързай да си идешъ, да не избѣлѣе шапката отъ слънцето.

Далъ градинарьтъ жълтицата и си тръгналъ за дома. Бързалъ много, но не се стърпѣлъ да не се похвали и кжде кого срещнѣлъ, питалъ го:

— Е, хубавецъ ли съмъ? Чудошапка!

Гледали го хората и сесмѣели.

По едно време срещналъ единъ старецъ съ брада до колѣнетѣ.

— Ей, дѣдо, хубава ли е новата ми шапка?

— Не се подигравай, синко, съ старешкитѣ

ми очи, — отговорилъ старецьтъ. — Виждамъ, че шапката ти е тригодишна.

Свалилъ шапката си градинарьтъ и като видѣлъ каква е, едва що не заплакалъ.

— Чудна работа, толкова скоро да извехтѣе! — рекълъ си той.

А старецьтъ му казалъ:

— Не тжжи! Азъ събирамъ

